

Przedmiot

Wniosek oparty na art. 278 TFUE i 279 TFUE i zmierzający do zarządzenia środków tymczasowych dotyczących zwolnienia skarżącej z obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej jako warunku wypłaty zaliczki na dotację wynikającego z decyzji Parlamentu FINS-2017-13 z dnia 15 grudnia 2016 r. dotyczącej dotacji przyznanej skarżącej.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2017 r. – Eutelsat/GSA**(Sprawa T-99/17)**

(2017/C 144/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eutelsat SA (Paryż, Francja) (przedstawiciel: *adwokat* L. de la Brosse)

Strona pozwana: Europejska Agencja GNSS – globalnego systemu nawigacji satelitarnej (GSA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- Uwzględnienie wniosku strony skarżącej o przeprowadzenie środków dowodowych;
- Stwierdzenie nieważności i) decyzji o odrzuceniu „Best and Final Offer” [najlepszej i ostatecznej oferty] („BAFO”) strony skarżącej, podjętej przez GSA w postępowaniu przetargowym GSA/CD/14/14 – „Podmiot świadczący usługi programu Galileo”, doręczonej w dniu 29 listopada 2016 r. oraz ii) decyzji o udzieleniu zamówienia na obsługę i utrzymanie systemu Galileo innemu oferentowi;
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, że zakwalifikowany na pierwszym miejscu oferent zmienił swoje zgłoszenie kandydatury w trakcie postępowania z naruszeniem i) specyfikacji warunków zamówienia oraz ii) zasady równego traktowania oferentów.
2. Zarzut drugi, że w trakcie postępowania GSA zmieniła treść kryteriów finansowych wyboru ofert.
3. Zarzut trzeci, że zastosowana przez GSA metoda klasyfikacji kryteriów ceny nie pozwalała na wybór najkorzystniejszej ekonomicznie oferty.
4. Zarzut czwarty, że skład komisji przetargowej nie był zgodny z zasadami i nie można zagwarantować jego bezstronności.
5. Zarzut piąty, że oferent zakwalifikowany na pierwszym miejscu przedstawił rażąco niską ofertę.

6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia zasad przejrzystości i równego traktowania kandydatów, oraz istnienia przewagi niezgodnej z zasadami dotyczącymi konfliktu interesów.
7. Zarzut siódmy, że GSA popełniła szereg błędów w zakresie kryterium wyboru jakościowego.
8. Zarzut ósmy, że GSA nie przestrzegała obowiązku uzasadnienia w zaskarżonych decyzjach.
9. Zarzut dziewiąty, że wartość zamówienia jest znacznie niższa niż całkowita wartość podana w ogłoszeniu o zamówieniu opublikowanym przez GSA i w BAFO Eutelsatu.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2017 r. – Hércules Club de Fútbol/Komisja

(Sprawa T-134/17)

(2017/C 144/68)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Hércules Club de Fútbol, SAD (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciele: S. Rating i Y. Martínez Mata, abogados)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji C (2017) 736 wersja ostateczna Komisji Europejskiej z dnia 2 lutego 2017 r. w sprawie GESTDEM 2016/6034 – 2016/6044,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji potwierdzającej decyzję w sprawie odmowy dostępu do dokumentów żądanych przez Hércules CF związanych z treścią akt dotyczących przyjęcia decyzji C (2016) 4060 wersja ostateczna z dnia 4 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) udzielonej przez Hiszpanię na rzecz Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima deportiva, Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva i Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego stwierdzenia, że na podstawie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 4) możliwe było wydanie odmowy dostępu do żądanych dokumentów.
 - Skarżąca podniosła, że Komisja zastosowała w sposób automatyczny uznane w orzecznictwie wspólnotowym ogólne domniemanie poufności procedury administracyjnej z zakresu pomocy państwa. Ponadto Komisja błędnie zastosowała na zasadzie analogii orzecznictwo dotyczące łączenia przedsiębiorstw w odniesieniu do skutków na handlowe interesy osób trzecich.
2. Zarzut drugi dotyczący błędnego zastosowania art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.